

REPUBLIKA HRVATSI
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIK
Z A G R E B
Frankopanska 16

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA
376 HAKOM

Prilježeno: 21.12.2020. 09:14 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/18-01/156	376-08	
Uredžbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-20-03	1	

d2601070

broj: UsII-15/18-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A I R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Gordane Marušić-Babić predsjednice vijeća, Dijane Vidović i Lidije Vukičević, članica vijeća, te više sudske savjetnice Blaženke Drdić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja kojeg zastupa opunomoćenica po generalnoj punomoći Su-576/2017, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Su-511/2013, radi rješavanja spora između operatora, u sjednici vijeća održanoj 15. rujna 200.

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje točke I. izreke rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-05/17-12/01, urbroj: 376-04-17-11 od 20. prosinca 2017.

riješio je

Tužba protiv točke II. izreke rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-05/17-12/01, urbroj: 376-04-17-11 od 20. prosinca 2017. se odbacuje.

Ova će se odluka objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika u točki I. izreke odbijen je zahtjev tužitelja radi utvrđenja prava na naplatu od društva naknade za uslugu obračuna i naplate za usluge polaznog prometa za omogućavanje pristupa usluzi jedinstvenog pristupnog broja 072 i usluzi besplatnog poziva 0800 u mreži u iznosu od 0,05 HRK/min kao i zahtjev za isplatom naknade troška obračuna i naplate za predmetne usluge od strane u visini razlike iznosa koji je platio i iznosa koji je trebao plaćati za navedene usluge u razdoblju od 1. lipnja 2014. do donošenja rješenja.

Točkom II. izreke citiranog rješenja odbačen je protuzahhtjev za isplatom iznosa od 1,577.597,14 kn od strane

uvećanog za PDV

i zakonske zatezne kamate na ime povrata više plaćenog iznosa za pozive prema broju 0800 u mreži u razdoblju od studenog 2008. do srpnja 2014., zbog nenadležnosti.

Tužitelj osporava zakonitost rješenja tuženika zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i povrede pravila postupanja. Pozivajući se na relevantne odredbe Ugovora o međupovezivanju od 17. svibnja 2007. (Osnovni ugovor) i kasnije sklopljenih aneksa, posebice Aneksa 1 od 16. svibnja 2008., Aneksa 3 od 30. listopada 2008. i Aneksa 8 od 23. ožujka 2010., navodi da su u Prilogu 3. Osnovnog ugovora ugovorene cijene usluga međusobnog povezivanja koje pruža uključujući uslugu originacije poziva za omogućavanje pristupa VAS uslugama i to pod točkom 3.1.3. navedenog Priloga, između ostalog za originaciju poziva prema 072 iz točke 3.1.3.3 i prema 0800 iz točke 3.1.3.4. Priloga 3. Ugovora. Ističe da je Prilog 3. Ugovora u dijelu koji se odnosi na originaciju poziva prema 0800 bio mijenjan samo u Aneksu 1, dok u odnosu na originaciju poziva prema 072 nije uopće bio mijenjan, te da je odredbom iz članka 1. Aneksa 1. izmijenjena točka 3.1.3. Priloga 3. na način da je cijena originacije poziva prema 060, 061, 072 i 0800 brojevima u mreži povišena s 0,45 na 0,707 HRK/min ili HRK/poziv i ugovoreno pravo da naplaćuje naknadu troška obračuna u iznosu od 0,05 HRK/min ili HRK/poziv, kako za originaciju poziva prema 060, 061 i 072, tako i za originaciju poziva prema 0800. Smatra da navedeno obostrano ujednačeno razumijevanje dokazuje i višegodišnje uredno obračunavanje izvršenih usluga obračuna za originaciju poziva prema 072 i 0800, te ispostavljanje i plaćanje bez prigovora predmetne naknade troška obračuna sve do 18. srpnja 2014., kada ga je obavijestio da je retrogradnom provjerom mjesečnih specifikacija izdanih i do šest godina ranije došao do zaključka da od dana stupanja na snagu Aneksa 3 nema pravo na predmetnu naknadu. Smatra da je time doveo u pitanje pravu volju ugovornih strana prilikom sklapanja navedenog Aneksa 3, te da je stoga tuženik neosnovano odbio njegov zahtjev. Osporava zaključak tuženika da je pravo na naknadu troška obračuna za originaciju poziva prema 072 i 0800 eksplicitno izbrisano iz Ugovora prilikom sklapanja Aneksa 3, te da to pravo nije vraćeno u ugovor niti prilikom sklapanja Aneksa 8, navodeći da je tuženik propustio potpuno i pravilno utvrditi činjenično stanje relevantno za rješavanje stvari odnosno pravu volju ugovornih strana prilikom ugovaranja navedenih aneksa Ugovora. Citira dijelove odredaba Ugovora i aneksa, te tablice koje smatra relevantnima. Navodi da je tuženik uslijed doslovnog ali i parcijalnog prepisivanja sadržaja odredaba iz Aneksa 3 i Aneksa 8, kao i korespondencije između propustio istaknuti pravno relevantni sadržaj odredbe iz članka 1. Aneksa 1 koji se mijenja člankom 1. Aneksa 3 i međusobno ih komparirati u svrhu pravilnog zaključivanja. Analizira sadržaj tih odredaba te ističe da iz preambule i odredaba Aneksa 3, odredaba Aneksa 1, kao i e-maila od 24. listopada 2008. jasno proizlazi da je tekst Aneksa 3 ponuđen od strane kao nova ponuda, u kontekstu kojeg se nikad nije pregovaralo o ukidanju naknade troška obračuna za originaciju poziva prema 0800. Iznosi podatke o pregovaranju glede više izmjena Ugovora i prijedlozima tih izmjena, navodeći da je iz istih vidljivo da nije postignut sporazum o ukidanju naknade tog troška obračuna upravo iz razloga što nije prihvatio njihov prijedlog. Ističe da tuženik pri rješavanju predmeta i utvrđivanju prave volje ugovornih strana nije uzeo u obzir niti se očitovao o višegodišnjoj poslovnoj praksi između a koja se nastavila i nakon potpisivanja Aneksa 3 i Aneksa 8, a kojim se Ugovor mijenjao na način da je isključivo dodatno ugovorena usluga originacije poziva prema 064, 065 i 069 brojevima. Ponavlja da je urednim plaćanjem ispostavljenih računa izričito priznao osnovu i visinu navedenih dugovanja sukladno odredbi članka 240. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima, te je najvjerojatnije knjižio

predmetna dugovanja kao poslovni trošak, zbog čega je tuženiku predlagao da naloži dostavu poslovnih knjiga za poslovne godine 2008. – 2017., na koji prijedlog se tuženik oglašio. Ističe također da za istu vrstu prometa naplaćuje istu vrstu naknade, pa smatra da u slučaju određivanja cijena originacije poziva trebaju biti tretirani jednako, radi postizanja održivog i ravnopravnog tržišnog natjecanja. Smatra da iz navedenog jasno proizlazi da je tuženik nepotpunim i pogrešnim utvrđenjem činjenica pravno odlučnih za rješenje predmetnog regulatornog spora, odnosno izvođenjem pogrešnog zaključka iz činjeničnog stanja, povrijedio načelo zakonitosti i načelo materijalnog traženja istine. Nadalje navodi da tuženik u postupku nije pravilno ili nije nikako primijenio odgovarajuću materijalno pravnu normu jer se u rješenju samo općenito poziva na procesnu odredbu iz članka 20. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine", broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK). Smatra neosnovanom ocjenu tuženika da za utvrđivanje volje ugovornih strana prilikom sklapanja Aneksa 3 nije od značaja činjenica što se uopće nije očitovao na inicijalnu ponudu od 22. kolovoza 2008. već je predložio vlastiti tekst Aneksa 3 e-mailom od 24. listopada 2008., insinuirajući da je po zaprimanju ponude trebao tražiti dodatno pojašnjenje. Ističe da su navedena stajališta tuženika protivna odredbi članka 264. Zakona o obveznim odnosima, prema kojoj ako ponudnik izjavi da prihvaća ponudu i istodobno predloži da se ona u nečemu izmijeni ili dopuni, smatra se da je ponudu odbio i da je sa svoje strane stavio novu ponudu svom prijašnjem ponuditelju. Smatra da su sve iznesene okolnosti, od iznimnog značaja za utvrđenje volje ugovornih strana pri sklapanju Aneksa 3, posebice činjenica da je ponudio nacrt tog Aneksa, pokazavši inicijalnu namjeru da se pregovara o više aspekata Ugovora, uključujući naknadu troška obračuna za originaciju poziva prema 0800, na koju ponudu se nije očitovao već je predložio vlastiti tekst Aneksa 3 koji se ne odnosi niti se u vezi istog pregovaralo o istoj naknadi troška obračuna. Navodi da se samom izmjenom od strane ima smatrati da je ponudu odbio, pa time više nije bio vezan svojom inicijalnom ponudom. Ponavlja da tuženik nije preispitao niti se očitovao o svim navodima iz njegovog zahtjeva, već je paušalno zaključio da nema uporišta utvrditi da je dužan platiti naknadu troška obračuna za originaciju poziva prema 072 i 0800, bez valjanog obrazloženja svih okolnosti, pa da su time povrijeđene i odredbe članka 98. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj: 47/09. – dalje: ZUP). Kako je tuženik svojom odlukom povrijedio načelo zakonitosti predlaže da ovaj Sud osporeno rješenje poništi i predmet vrati na ponovni postupak te naloži donošenje nove pojedinačne odluke o meritumu u roku od 30 dana od donošenja presude.

Tuženik u odgovoru na tužbu navode tužitelja smatra neosnovanim jer je u postupku koji je prethodio donošenju osporavanog rješenja pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje nakon održane usmene rasprave i detaljne analize Ugovora i pripadajućih aneksa sklopljenih među strankama kao i korespondencije dostavljene u spis. Pojašnjava da su naknade koje su predmet spora, a koje su vezane uz pristup brojevima 072 (ranije 062) i 0800 u mreži definirane Ugovorom o međupovezivanju nepokretne mreže i pokretne mreže te pripadajućim aneksima, iz kojih proizlazi da je tužitelj imao pravo naplaćivati naknadu za uslugu obračuna i naplate za uslugu polaznog prometa za pristup brojevima 072 (ranije 062) u mreži od 17. svibnja 2007. do 1. studenog 2008., a naknadu za uslugu obračuna i naplate za uslugu polaznog prometa za pristup brojevima 0800 u mreži u razdoblju od 1. travnja 2008. do 1. studenog 2008., a da je do ukidanja sporne naknade došlo onog trenutka kada je tužitelj prihvatio ponudu konkretno novi tekst Aneksa 3 u kojem je treća tablica iz članka 1. Aneksa 1 zamijenjena potpuno novom tablicom temeljem koje je pravo na naplatu sporne naknade zadržano za brojeve 060 i 061. Ističe da navedeni Aneks ne sadrži odredbu u

prilog shvaćanju tužitelja da se tablica nije mijenjala u odnosu na brojeve 072 i 0800. Navodi da okolnost što je do 2014. godine plaćao sporne naknade, iako sukladno odredbama sklopljenih aneksa to nije bio dužan, ne može isključiti njegovo pravo da prestane s takvom praksom nakon što je uočio propust. Pojašnjava da je prijedlog tužitelja za pribavljanje poslovnih knjiga odbijen iz razloga što okolnost da li je knjižio odgovarajuće račune tužitelja radi odbitka pretporeza nije relevantna za donošenje odluke u ovom postupku, u kojem je trebalo utvrditi ima li tužitelj pravo na spornu naknadu sukladno odredbama važećeg Ugovora. Pri tome ističe da je u Ugovorima o međupovezivanju nepokretne mreže i pokretne mreže od 30. svibnja 2006. i 12. srpnja 2011., za razliku od spornog Ugovora o međupovezivanju, pravo na naplaćivanje istovrsne naknade eksplicitno ugovoreno, te da su stranke upućene na mogućnost otkaza ugovora ili njegove izmjene radi usklađivanja međusobnih obveza koje imaju prema usporedivom ugovoru o međupovezivanju nepokretne mreže i pokretne mreže. Zaključno ističe da unatoč opširnoj tužbi nije osporen niti jedan činjenični navod sadržan u osporavanom rješenju. Navodi da je iz naprijed iznesenog razvidno da su njegova stajališta u skladu s odredbom članka 264. Zakona o obveznim odnosima, na koju se tužitelj u tužbi poziva, s obzirom da je dao potpuno novu ponudu na koju je tužitelj pristao. S obzirom na razloge iznesene u obrazloženju osporenog rješenja smatra neosnovanim i prigovor tužitelja glede pogrešne primjene materijalnog prava i povrede pravila postupanja. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu u bitnome navodi da je osporeno rješenje tuženika zakonito te da je zahtjev tužitelja osnovano odbijen, s obzirom da je u konkretnom slučaju nesporno utvrđeno da su Ugovor i pripadajući aneksi sklopili ovlašteni zastupnici ugovornih stranaka te se isti imaju primjenjivati na način kako su to stranke i ugovorile. Prigovore tužitelja iznesene u tužbi smatra neosnovanim i predlaže da se tužba odbije.

Odgovor tuženika i zainteresirane osobe na tužbu dostavljeni su tužitelju u skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.-dalje: ZUS).

Tužba u odnosu na točku II. izreke osporenog rješenja nije dopuštena.

S obzirom da je točkom II. izreke osporenog rješenja odbačen protuzahhtjev zbog nenadležnosti, te da odlukom tuženika u tom dijelu nije riješeno o zahtjevu ili nekom pravu tužitelja odnosno navedenom odlukom se u tom dijelu ne dira u pravo ili pravni interes tužitelja, ne postoje pretpostavke za vođenje spora i poništavanje navedene točke izreke povodom predmetne tužbe (članak 30. stavak 1. točka 2. ZUS-a).

Ocjenjujući osnovanost tužbe u odnosu na točku I. izreke osporenog rješenja na osnovi sadržaja spisa predmeta, a uzimajući u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporenog rješenja i spisu priložene isprave, ovaj Sud na temelju razmatranja odlučnih pravnih i činjeničnih pitanja nalazi da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Predmetni upravni postupak vođen je povodom zahtjeva tužitelja za pokretanjem regulatornog spora protiv operatora vezano uz primjenu Ugovora o međupovezivanju od 17. svibnja 2007. i pripadajućih aneksa, sukladno članku 20. ZEK-a, a radi utvrđivanja prava tužitelja da od naplati naknade za uslugu obračuna i naplate za usluge polaznog prometa (dalje: originacija poziva) za omogućivanje pristupa uslugama s dodanom vrijednosti (VAS usluge) i to usluzi jedinstvenog pristupnog broja 072 i usluzi besplatnog poziva 0800 u mreži u iznosu od 0,05 HRK/min, kao i zahtjev za isplatu navedene naknade u visini razlike između iznosa koji je plaćen i

iznosa koje je trebao plaćati za navedene usluge u razdoblju od 1. lipnja 2014. do donošenja rješenja.

Prema članku 20. stavku 1. ZEK-a u slučaju spora između dvaju ili više operatora elektroničkih komunikacijskih mreža i/ili usluga u vezi s obvezama iz ovoga Zakona, ili spora između tih operatora i drugih pravnih osoba koje se koriste uslugama pristupa i/ili međupovezivanja na temelju ovoga Zakona, Agencija mora, na zahtjev bilo koje od stranaka u sporu, donijeti odluku o rješenju spora u najkraćem mogućem roku, a najkasnije u roku od četiri mjeseca od dana pokretanja postupka rješavanja spora.

Nije sporno da su predmetne naknade definirane Ugovorom o međupovezivanju nepokretne mreže i pokretne mreže sklopljenim 17. svibnja 2007. sukladno članku 66. ZEK-a i pripadajućim aneksima, te da je naknadu za uslugu obračuna i naplate za uslugu polaznog prometa za pristup brojevima 072 i 0800 u mreži u iznosu od 0,05 kn/min prestao plaćati od 1. lipnja 2014., utvrđujući da ta obveza ne proizlazi iz odredaba Ugovora i sklopljenih Aneksa 3 i 8.

Prema stanju spisa razvidno je da je tuženik proveo ispitni postupak radi utvrđivanja činjenica relevantnih za donošenje odluke o zahtjevu tužitelja sukladno odredbama ZUP-a, u kojem je provedena usmena rasprava te su analizirani ugovori sklopljeni među strankama i relevantni aneksi, pri čemu je tuženik imao u vidu i korespondenciju stranaka dostavljenu u spis, koja je prethodila ugovaranju i sklapanju aneksa, na koju se tužitelj u tužbi poziva. S obzirom da je u predmetnom postupku bilo potrebno utvrditi ima li tužitelj pravo na naplatu sporne naknade sukladno odredbama važećeg Ugovora te s obzirom na navode tužitelja i zainteresirane osobe iz kojih proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o sporu glede različitog tumačenja odredaba Ugovora i pripadajućih aneksa odnosno prava i obveza koja iz tih akata proizlaze za stranke, tuženik je pravilno relevantno činjenično stanje utvrdio na temelju priložene dokumentacije, te odbijanjem provođenja daljnjih dokaza po prijedlogu tužitelja, nisu povrijeđena pravila postupka koja bi utjecaja na pravilnost rješavanja ove upravne stvari.

Suprotno navodima tužitelja osporeno rješenje sačinjeno je sukladno odredbi članka 98. ZUP-a, te je dano detaljno, jasno i potpuno obrazloženje utvrđenog činjeničnog prava i primjene mjerodavnog materijalnog prava, kao i razložno tumačenje spornih odredaba Aneksa 3 i 8 Ugovora. Također je u bitnom odgovoreno na sve navode tužitelja koje je isticao u tijeku postupka i ocjenjeni prigovori, koje ponovno iznosi u ovoj tužbi. Nakon izvršenog uvida u Ugovor odnosno Prilog 3 Ugovora (cijene usluga međusobnog povezivanja) te Aneks 1, Aneks 3 i Aneks 8, priložene spisu, ovaj Sud nalazi da ne postoji osnova za usvajanje zahtjeva tužitelja u konkretnom slučaju.

Iz Priloga 3. Ugovora vidljivo je da su u točki 3.1.3. definirane usluge polaznog prometa (originacije poziva), za omogućavanje pristupa uslugama s dodatnom vrijednosti u mreži i to: 3.1.3.1. pozivi prema uslugama s dodanom vrijednosti (060), 3.1.3.2. pozivi prema usluzi telefonsko glasovanje (061), 3.1.3.3. pozivi prema usluzi jedinstvenog pristupnog broja (062) i 3.1.3.4. pozivi prema usluzi besplatnog poziva (0800) i cijena originacije poziva iz mreže prema navedenim brojevima od 0,45 HRK/min ili HRK/poziv, s time da je određeno da u slučaju usluga pod točkama 3.1.3.1. do 3.1.3.3. dodatno naplaćuje i naknadu za troškove obračuna od 0,05 HRK/min. Iz navedenog Priloga proizlazi da predmetna naknada za troškove obračuna nije ugovorena u odnosu na broj 0800. Prema članku 1. Aneksa 1, sklopljenog 16. svibnja 2008., mijenjaju se cijene usluga međusobnog povezivanja te je izmijenjena, između ostalih, točka 3.1.3. Priloga 3 Ugovora na način da se u slučaju usluga pod točkama 3.1.3.1. do 3.1.3.4. dodatno naplaćuje i naknada za usluge obračuna i naplate za govorne usluge s dodanom vrijednosti

(060, 061, 062 i 0800 u) od 0,05 HRK/min, dakle i za pozive prema usluzi besplatnog poziva 0800. Nadalje, Aneksom 3 od 30. listopada 2008. ugovorne strane suglasno su utvrdile da se gore citirana treća tablica iz članka 1. Aneksa 1 Ugovora zamjenjuje novom tablicom, prema kojoj se naknada za uslugu obračuna i naplate za govorne usluge s dodanom vrijednosti (060 i 061 u mreži) naplaćuje u iznosu od 0,17 HRK/min za usluge pod točkama 3.1.3.1. i 3.1.3.2., (članak 1.). Prema članku 2. Aneksa 8 Ugovora od 23. ožujka 2010., točka 3.1.3. u Prilogu 3. Ugovora o međupovezivanju mijenja se na način da se određuje naknada za trajanje (HRK/min) ili HRK/poziv od 0,707 za originaciju poziva krajnjih korisnika iz mreže prema brojevima 060, 064, 069, 061, 062, 065 i 0800 u mreži, te je određeno da dodatno naplaćuje i naknadu za uslugu obračuna i naplate za govorne usluge s dodanom vrijednosti prema brojevima 060, 064, 069, 061 i 065 u mreži. S obzirom na citirane odredbe Aneksa pravilno je utvrđeno da sukladno Aneksu 3 nije ugovoreno naplaćivanje naknade za uslugu obračuna i naplate za uslugu polaznog prometa za pristup brojevima 072 (ranije 062) i 0800 nakon 1. studenog 2008., niti je pravo na predmetnu naknadu vraćeno u Ugovor sklapanjem Aneksa 8.

S obzirom na nedvosmislene i jasne odredbe citiranih Aneksa, koje su sklopili ovlaštteni zastupnici ugovornih strana, iz čega, između ostalog, proizlazi da je prihvatio ponudu odnosno prijedlog novog teksta Aneksa 3, prigovori izneseni u tužbi nisu osnovani niti od utjecaja na donošenje drugačije odluke.

Stoga prema ocjeni ovoga Suda osporenim rješenjem u točki I. izreke nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja, te je na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučeno kao u izreci ove presude, dok je o tužbi protiv točke II. izreke riješeno na temelju članka 30. stavka 1. točke 2. ZUS-a.

U Zagrebu 15. rujna 2020.

Predsjednica vijeća
Gordana Marušić-Babić, v.r.

Za točnost otpavka - ovlaštena službenik

